

Tekst: Yvon van Apeldoorn
Fotografie: HALIE

INTERVIEW

CECILIA MOISIO &
ASKA HAYAKAWA:

DANSEN TOT JE NIET MEER KAN

Op uitnodiging van Club Guy & Roni maakte de Finse choreograaf en theatermaker Cecilia Moisio de voorstelling 'Adi(c)sco': een performance waarin disco en verslaving hand in hand gaan. Een oneindige danstrip op zoek naar de roes, alsmaar doorgaan en jezelf verliezen.

Moisio staat bekend om haar schurende en taboedoorbekende voorstellingen, waarbij ze diep in haar thema's duikt en grondig vooronderzoek verricht. Voor 'Adi(c)sco' werkte ze samen met aanstormend talent Aska Hayakawa, die de tekst voor de voorstelling schreef.

Waarom een voorstelling over verslaving?

Moisio: "Het thema lag al een tijd in mijn la. Maar ik vond het moeilijk om die te openen, omdat het heel dichtbij komt: ik ben zelf opgegroeid met een alcoholistische vader. Dat is nog steeds aanwezig in mijn leven en triggert me nog altijd. Maar ik maak nu eenmaal voorstellingen over taboes en topics waar mensen niet over durven te praten, dus vond ik dat ik zelf ook met de billen bloot moest."

'Adi(c)sco is een samentrekking van addiction en disco. Hoe kwam je op het idee om die koppeling te maken?

Moisio: "Voor mij is het een logische combinatie. Disco heeft, net als verslaving, een link met mijn jeugd. Mijn ouders luisterden veel naar discomuziek, in onze boekenkast stond een boek, in het Fins, over hoe je moet discodansen. Daarnaast zijn er gewoon veel parallellen. De discomovement begon in de jaren zeventig, in de queer scene in New York, vanuit de behoefte om de sociale normen los te laten. Het was de geboorte van DJ's en betekende ook de opkomst van de partydrugs. Dansen op drugs, in extase raken, de hele nacht doorgaan: 'don't stop 'til you get enough'. Ik zie de discovloer als een metafoor voor verslaving."

Samen zijn jullie je gaan verdiepen in het onderwerp. Hoe zag jullie onderzoek eruit?

Moisio: "We interviewden een heleboel mensen, zowel ervaringsdeskundigen als professionals. Of allebei, zoals psychotherapeut Meindert Inderwisch, die zelf kampf(e) met een verslaving aan slaappillen. We hebben ook met verslavingsdeskundige Bram Bakker gesproken. Hij maakte samen met zijn zoon, een ervaringsdeskundige, een voorstelling over verslaving. En we zijn uitgenodigd op een bijeenkomst van Narcotics Anonymous, dat was heel indrukwekkend."

Hayakawa: "We wilden weten: wat is verslaving, waar komt het vandaan en waarom is de een er gevoeliger voor dan de ander? We kwamen onderweg heel veel theorieën tegen. Er zijn mensen die zeggen: 'Het is compleet genetisch'. Of:

'Het is afhankelijk van je omgeving'. 'Het is een ziekte van het brein', 'het is een eenzaamheidsprobleem' of 'het is een kapitalistisch probleem.' Steeds dacht ik: 'Ja, dát is het!' Tot ik besepte: het is allemaal waar. Het is een combinatie van factoren die ervoor kan zorgen dat iemand verslaafd raakt."

Moisio: "Volgens Inderwisch komt het vaak voort uit je baby- of kindertijd, doordat je daar veiligheid of connectie gemist hebt. Of uit een trauma later in je leven. Het heeft meestal te maken met iets wat je hebt meegemaakt. Dus als je beter wil worden, als je wil afkicken, moet je altijd naar de bron kijken."

"IK MAAK VOORSTELLINGEN OVER TABOES, DUS IK VOND DAT IK ZELF OOK MET DE BILLEN BLOOT MOEST."

Hayakawa: "De mensen die we spraken die zijn afgekickt, vertellen bijna allemaal hetzelfde verhaal: in de kliniek is het makkelijk, want daar heb je geen mogelijkheid om te gebruiken. Het wordt pas moeilijk als je thuiskomt, met alle verleidingen. Moet je je voorstellen dat je met een alcoholverslaving in de supermarkt bent en langs al die flessen loopt. Of dat je verslaafd bent aan gokken en overal reclames ziet van casino's. Bijna alles in de maatschappij is erop gericht om ons verslaafd te maken: aan alcohol, aan suiker, aan games, aan je telefoon."

Verslaving is big business.

Ik denk dat we verslaving niet zozeer moeten zien als een individueel probleem, maar als een probleem dat iets zegt over de hele maatschappij. Hoe we steeds verder uit elkaar gedreven worden, maar eigenlijk juist dichterbij elkaar moeten komen. Dat is waar ik over schrijf."

Op welke manier zit de tekst in de voorstelling? Wordt er gesproken, zijn er dialogen?

Moisio: "Het is een collagevoorstelling, geen verhaal van a tot z. Het is een verzameling scènes over verschillende aspecten van verslaving, met een opbouw waardoor je aan het eind denkt: wow, wat heb ik nu gezien? De teksten die we in de scènes gebruiken zijn heel verschillend, ook van stijl; soms poëtisch, soms meer lyrics-achtig. Aska schrijft heel rauw en open, daar hou ik van."

De cast bestaat uit vijf dansers en een actrice. Hoe is het om de Vlaamse actrice Bien De Moor te regisseren?

(Beiden schieten in de lach) **Moisio:** "De Moor hoeft je niet te regisseren, zij regisseert zichzelf."

Hayakawa: "En ons allemaal!"

Moisio: "Haar rol is tekenend voor de voorstelling: zij is de verslaving. Hoe ze je binnenlokt, hoe ze je manipuleert, van poeslief tot agressief. Hoe ze als een moeder voor je zorgt en je vervolgens weer weggooit... De vijf fantastische dansers laten je voelen, bijna fysiek, hoe het is om verslaafd te zijn. Van de hyperhigh van de disco en je helemaal geweldig voelen, naar de drang om steeds meer te willen en te kijken hoe ver je kan gaan. De emotionele uitputting, de eenzaamheid en de destructie. Het is allemaal heel goed uit te beelden met dans." ■

Voor meer informatie en
speeldata, scan de
QR-code of ga naar
www.clubguyandroni.nl/invites

